

Μυστικά & Docouμέντα

Του
Κώστα Βαξεβάνη

Novartis, η αρτιότητα του νεοφιλελευθερισμού

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Κάποτε οι άνθρωποι έπαιρναν φάρμακα για να γίνουν καλά, τώρα τα παίρνουν για να είναι καλά. Σε αυτό τον τεράστιο τζίρο, οι όρκοι του Ιπποκράτη και οι τετριμμένες επικλήσεις του ουμανισμού μοιάζουν όλο και περισσότερο με το βολικό καδράκι που κρύβει την άσχημη τρύπα στον τοίχο.

Όσο η κοινωνία αποδέχεται την ανταλλαξιμότητα της υγείας και των κοινωνικών αναγκών με το κέρδος τόσο θα αποκτινώνεται, θα απαξιώνεται και τελικώς θα χάνει.

Η βιομηχανία φαρμάκου δεν ξέρει μόνο να κερδίζει, αλλά και να κρύβεται. Οι νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις και ο λομπισμός απομακρύνουν το φάρμακο από τον φυσικό του αποδέκτη, αυτόν που το έχει ανάγκη και σταθμίζουν ποιον θα σώσουν, πώς θα τον σώσουν και αν συμφέρει. Οι μεγαλύτερες φαρμακοβιομηχανίες που φτιάχνουν αντιρετροϊκά φάρμακα για τον HIV επί χρόνια αρνούσαν να δώσουν τα αντίστοιχα φθηνά στους πληθυσμούς της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, ενώ κατέφυγαν στα δικαστήρια για όσα κράτη έσπαγαν την πατέντα. Προτιμούσαν να πεθαίνουν άνθρωποι απ' το να κερδίζουν λιγότερα.

Ας μην έχουμε αυταπάτες. Η φαρμακοβιομηχανία είναι μια βιομηχανία στον καπιταλισμό. Αυτό που θα την περιορίσει και θα την εξανθρωπίσει είναι οι παράγοντες της υγείας και οι κυβερνήσεις που θα θέσουν όρους και όχι η επιτηδευμένη επικοινωνιακή αθωότητα.

Όσα ζούμε με τη Novartis είναι ο κανόνας. Οι φαρμακοβιομηχανίες δεν θα μπορούσαν να λειτουργή-

γίσουν έτσι, αν δεν είχαν στηρίγματα και πολιορκητικούς κριούς στον επιστημονικό κόσμο και τις κυβερνήσεις.

Η βιομηχανία εξαγοράζει επιστήμονες, αυτοί με τη σειρά τους προωθούν τη **φαρμακοβιομηχανία** επιβεβαιώνοντας τις απαιτήσεις της ερευνητικά. Ναι, όλα τα επιστημονικά συμπεράσματα δεν είναι και τόσο επιστημονικά. Στη συνέχεια άλλοι επιστήμονες αναλαμβάνουν την προώθηση. Πληρώνουν γιατρούς για κατευθυνόμενη συνταγογράφηση, δημιουργούν ελαστικές συνειδήσεις, αλλά και ελαστικές απαιτήσεις στη χρήση φαρμάκου. Η επιστημονική κοινότητα αρχικά ανέχεται και τελικώς γίνεται μέρος όλου αυτού. Η παραβατικότητα και η παρέκκλιση με τον χρόνο γίνονται συνήθεια και η συνήθεια κουλτούρα. Ο γιατρός που χρηματίζεται από τη φαρμακευτική δεν φαντάζει επίορκος, αλλά μέρος ενός συστήματος «που έτσι λειτουργεί». Όσοι αντιστέκονται σε λίγο καιρό δεν είναι καλοί γιατροί γιατί διαφέρουν από τον μέσο όρο. Είναι παράξενοι, δεν δίνουν φάρμακα, αντιμετωπίζονται καχύποπτα ακόμη και από τους ασθενείς τους. Αν υποκύψουν, αβαντάρονται από τις φαρμακευτικές, αποκτούν πιστοποιήσεις και τίτλους συμμετοχής σε συνέδρια, ανεβαίνουν στην κυλιόμενη σκάλα που θα τους πάει ψηλά. Τώρα αν κάσισμα της σκάλας είναι η διαφθορά έχει λίγη σημασία.

Σε αυτό τον φαύλο κύκλο, η ευθύνη της φαρμακοβιομηχανίας είναι η ευθύνη του καπιταλιστή που θέλει να κερδίσει. Η πραγματική ευθύνη είναι σε αυτόν που δημιουργεί επιστημονικοφάνεια και επιστημονικοπρέπεια στη βρομιά. Ο καθη-

γητής που για να γίνει καθηγητής εκστομίζει τυχαία το όνομα της φαρμακευτικής στο συνέδριο. Ο άλλος που επιλέγει να γίνει προαγωγός της, κάνοντας δέθεν έρευνα με χρηματοδότησή της. Ο γιατρός που γράφει φάρμακα σκοτώνοντας ανθρώπους την ώρα που θεωρεί και πιστεύει πως τους σώζει. Ο πολιτικός που εξασφαλίζει μαύρη χρηματοδότηση, δημιουργώντας πολιτικές υγείας κατά περίπτωση και συμφέρον.

Οι φαρμακοβιομηχανίες θα συνεχίσουν να παράγουν άχρηστα φάρμακα μαζί με τα αναγκαία, θα συνεχίσουν να τους αλλάζουν ονομασίες και χρώμα για να ανεβάζουν τις τιμές, θα συνεχίσουν να προσδοκούν το μέγιστο κέρδος και κοινό για να πουλήσουν. Αν χρειαστεί, θα το δημιουργήσουν κιόλας, αλλάζοντας τα όρια για τη χοληστερίνη, το ζάχαρο ή ό,τι άλλο προωθήσουν μέσω του ισχυρού λόμπι τους.

Σε αυτήν τη διαδικασία που ισορροπεί μεταξύ κυνηγιού και λειτουργίας της αγοράς, ίσως επειδή μιλάμε για την ανθρώπινη ζωή, μοναδικό ανάχωμα είναι η επιστήμη με αξίες και ζητούμενο τον άνθρωπο.

Ο νεοφιλελευθερισμός, ως γνήσια έκφραση της ταξικότητας της κοινωνίας με προσχήματα και προφάσεις, δεν δημιουργεί «αγορά» στην υγεία, αλλά αγοραία υγεία. Καλούνται όλοι να εκδοθούν για να κερδίσουν κάποιον. Να εκπονηθεί η κοινωνική ανάγκη για να ικανοποιηθεί το ορθόν των στατιστικών και των ισολογισμών. Την ώρα όμως που ανταλλάσσει την υγεία, τη ζωή ως ύψιστο αγαθό, φτιάχνει ανθρώπους που παύουν να εκτιμούν και να έχουν αναστολές. Είναι φυσικό να υπηρετήσουν και τη φαρμακοβιομηχανία και τον διάβολο ακόμη.

Ο νεοφιλελευθερισμός, ως γνήσια έκφραση της ταξικότητας της κοινωνίας με προσχήματα και προφάσεις, δεν δημιουργεί «αγορά» στην υγεία, αλλά αγοραία υγεία

